

יום ג', כ"ב בניסן תשנ"ז (29 באפריל)

"עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם,

יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם"

אבא קובנר, 1978

היום, כשגג גרע"ב (1912), הונחה אבן הפינה לבנין
הסכנין ובית הספר הראשי, רחל שהייתה ראשיה של
ח'בה העברית הגדולה.

היום גוללים "חמנה". מהי?

במוצאי חג הפסח וביום למחרתו (אסרו חג), גוללים
יהודי ציון אפריקה את חג החמנה. ציוני קצומה
ביותר של קומה, יש ביציו מהמאה ה-18.
על מקור השם "חמנה" נגנו סעמים רבים לבנייהם:
(א) חמנה מילון מאמנים, על שם האמנה במקאולה, על-פ'
מאמר ג'נ"ל (במסכת ראש השנה, יא:).
"בניסן נאכלו (בני ישראל) ובניסן עתידין ליאכל"
ומכיון שצא רוב ניסן ודצין לא נאכלו - חוללים את החמנה
בשמה ובאמנה שיאכלו בניסן. ומאחר שאין החכים להילולא
במוצאי ניסן, באה החמנה כמנעין תחילת להילולא.
(ב) באסרו חג של פסח, נפטר הרב חמנה, אביו של הרמב"ם,
והחמנה היא לזכרו.
ודור סעמים.

אולם ברור שסעמים אלה ואחרים אינם אלא זכרי צדק.
למעלה, אין הסעם לחמנה יצוד, וכפי שכתב הרב יצחק
משה סולובייצ'יק, "בית נוצר אליו סעמו".

את החמנה במחנה היה גם לבני הבג וצלה הבג
היה פגומה בעיקר בפני בני משפחה ויצירים. אכא היצור
הסתייגו מהתאסוף ברמותה של עיר המלכות באוסר צנצורה.

יום נעים!